

IVANA ŽÁHOVÁ

SKUTEČNÉ ZLOČINY NA OSTRAVSKU

VSTUP ZAKÁZÁN

2

VSTUP ZAKÁZÁN

C PRESS

Skutečné zločiny na Ostravsku 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Žáková
Skutečné zločiny na Ostravsku 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

IVANA ŽÁKOVÁ

SKUTEČNÉ ZLOČINY NA OSTRAVSKU 2

 P R E S S

*Věnováno mým dětem, Adélce a Šimonovi. Za jejich trpělivost i od-
řekání, když jsem byla hluboko ponořena do emočně silných případů
při zpracovávání skutečných zločinů. A také za jejich velkou odvahu,
se kterou musely společně se mnou čelit přímým hrozbám zločinců.*

OBSAH

Úvod	8
Krvavý lynč	10
Kozelec pro slepce	26
Vrah míří do nevěstince	38
Vraždicí řeznice	52
Zdechni, matko!	66
Stalkingová vražda	76
Nůžky v srdci	96
Zabil vlastní krev	108
Promyšlená poprava rodičů	120
Teror ukončila smrtí	136
Bestie číhá v křoví	148
Vražda ženy ženou	158
Mord v pečovatelském domě	164
Hrob pro věřitele	176
Smrt matky čtyř dětí	186
Otcovražda	196
Popravy bez milosti	208
Kuriozní vražda bílého koně	216
Ubodal svou sestřičku	230
Poprava Draka a jeho ženy	242
Smrtící muka	274
O autorce	282

ÚVOD

Při psaní své první knihy *Skutečné zločiny na Ostravsku* jsem měla velké dilema, které pravdivé příběhy nejtěžších zločinů do ní zařadit. Všechny se mi zdály emočně velmi silné. Mnoho z nich jsem musela odložit v naději, že je budu moci čtenářům předat a vyprávět v pokračování této knihy. Vůbec jsem nedoufala, že *Skutečné zločiny na Ostravsku 2* budete držet v rukou už po roce.

Spousta čtenářů mně napsala, že knihu přečetli jedním dechem, že je to nutilo číst další a další příběhy, třeba celou noc. Věřím, že podobné pocity budete zažívat i s touto knihou. Všechny mrazivé případy, na které je Ostravsko tak bohaté, opět dokreslují autentické snímky zločinců i obětí. Fotografie jsou také z míst činu, některé ukazují i vražedné nástroje a reálné pachatele ze soudních síní.

Ostravsko má své specifikum ve světě zločinu, obzvláště v tom nejtěžším, jímž je vražda. Drogy, alkohol, bezdomovectví, hazard, prostituce, nacionalismus, to vše je úzce spojené se zločinností v moravskoslezském regionu a promítá se i do mezilidského soužití a do lidských osudů. Právě osudy všech aktérů v knize jsou mnohdy neuvěřitelné a nad motivy vražd téměř vždy zůstává rozum stát. Všechny případy jsem znala z novinářské praxe. Spousta starších příběhů mi ležela sepsaná v šuplíku.

S příchodem internetu začal být na nás novináře vyvíjen velký tlak, věci se měnily doslova z minuty na minutu. Lepší byl ten, komu se podařilo sehnat více materiálu než konkurenci. K případu jsem nejednou měla spoustu informací, ale zveřejněno bylo jen pár vět. Musela jsem články krátit, což mi dělalo největší problém, chtěla jsem čtenářům předat co nejvíce. Většinou se vůbec nedostalo na podstatu, na podhoubí celého zločinu, aby čtenář mohl pohnutky vraha pochopit, anebo aby jimi byl šokován. Při psaní knihy se mi v hlavě odehrávaly všechny příběhy, jako by právě probíhaly. Stačilo přenést myšlenkové obrazy na papír nebo do počítače. Každý detail jsem si znovu představovala, prožívala ho, sama jsem se tak

dostávala do reálného příběhu. Jako autorka knihy jsem si ale musela dát určitou hranici, kterou jsem nechtěla překročit. Nikdy jsem se nenechala unést morbidními popisy detailů vražd a zranění obětí, jak byly vyličený v trestních spisech. Na dramatickosti jsem příběhy nikterak upravovat nemusela, i pro mě samotnou byly mnohé z nich fascinující.

Tuto knihu věnuji svým dětem, které moje práce novinářky také poznamenala. Kvůli zveřejněným článkům bylo mně a poté i mým dětem opakovaně vyhrožováno ze strany zločinců. Výhrůžku únosem s následným prodejem orgánů řešila i kriminální policie. Musela jsem se s dětmi skrývat, prožívala jsem to psychicky velice špatně. Poznamenalo nás to natolik, že i to byl nakonec jeden z důvodů, proč jsem s prací novinářky skončila. Dříve jsem neměla emoční zábrany komunikovat s kýmkoliv o čemkoliv. Můj životní zlom přišel právě po porodu dvou dětí. Možná to zní jako kliše, ale byly to právě moje děti, kdo mi pomáhal nechat odplynout emoce a vyčistit si hlavu od všech těch vražd, osudů a těžkých příběhů. Během práce v bulvárním tisku jsem se odreagovala tím, že jsem začala pořádat ozdravné tábory pro děti. A o pár let později jsem otevřela i jedinečné předškolní zařízení Školička na farmě se zvířaty.

Touha psát mě však nikdy neopustila. Právě lidské osudy a případy těch výjimečných zločinů stále vězely v mé hlavě a potřebovaly najít cestu ven, což mi umožnilo právě psaní knih v sérii Skutečné zločiny.

Stejně jako čtenáře, fascinují i mě hlubiny lidské duše. Pohnutky a myšlenky lidí posedlých démonem zla nebo touhou po majetku, ale i těch, kteří naprosto normálně žijí mezi námi. Ukázkovým případem je příběh Poprava Draka a jeho ženy, jehož všechny aktéry, oběti i vrahy, znám osobně. Bylo velmi těžké pro mě držet se striktně faktů a udržet na uzdě své emoce. Samostatnou skupinou jsou zločiny mezi přáteli a rodinnými příslušníky, kterým v této knize věnuji zvláštní pozornost. Mohou to být i vaši příbuzní či známí, do kterých byste to nikdy neřekli – zítra se staneš vrahem, anebo naopak zítra budeš obětí. Nevím to ani já, ani vy.

Takový je život. I obyčejné banality ho mohou změnit od základů. A také o tom je kniha, kterou právě držíte v rukou.

Ivana Žáková

ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

KRVAVÝ LYNČ

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

KRAJSKÝ SOUD
V OSTRAVĚ

TENHLE PŘÍPAD SE SVÝM OJEDINĚLÝM PRŮBĚHEM ZAPSAL DO DĚJIN ČESKÉ KRIMINALISTIKY. DVA OPILÍ GAUNEŘI POTRESTALI ZA ÚPLNOU MALICHERNOST OTCE PĚTILETÉHO DÍTĚTE A UCHÝLILI SE PŘITOM K MAFIÁNSKÝM PRAKTIKÁM. PŘIVÁZALI MUŽE LANEM ZA NOHU K AUTU A VLÁČELI HO PŘES KILOMETR PO ŠOTOLINĚ I ASFALTU, AŽ OBĚTI SEDŘELI MASO AŽ NA KOST.

Řidič záchranky šlápl na pedál a uháněl, až motor chvílemi kvílel. Chlapa v tak zbědovaném stavu ještě nikdy nevezl. Když ho nakládali, všiml si, že mu chyběla celá jedna strana hýždí. Vypadalo to, jako by někdo vzal nůž a půlku zadnice mu odkrojil až na kost. I otrlému řidiči záchranky z toho běhal mráz po zádech. Stačil by i pouhý pohled na krvavou šmouhu, která se táhla dál do tmy.

Uvědomil si, jak hrozně ten chlapík musel trpět. Když přijeli, něco nerosrozumitelně drmolil. Prý toho chudáka vlekli nejméně kilometr na laně přivázaného za autem.

Šlápl znovu na plyn. Každá minuta rozhodovala o mladém životě. Mířil do havířovského špitálu, ten byl nejbližší. Sestry okamžitě začaly kmitat kolem toho nebohého muže a řidič sanitky už jen zahlédl, jak s ním míří rovnou na operační sál.

Lékaři museli ze všeho nejdřív odstranit ze zdevastovaného těla zraněného nečistoty a zastavit krvácení. Starosti jim dělaly také poraněné plíce. Ten mladý muž měl sedřenou kůži až na svalovinu snad všude, na loktech, kolenou, bérkách i patách. Kůže mu chyběla i na břiše, levé boční straně trupu a na celých zádech.

S NĚČÍM TAKOVÝM SE LÉKAŘI ZA SVOU KARIÉRU JEŠTĚ NESETKALI. NEJHORŠÍ BYLA LEVÁ STRANA HÝŽDÍ. Z NÍ TOMU CHUDÁKOVÍ NEZBYLO VŮBEC NIC, JEN SKELET PÁNVE. KŮŽI MĚL SEDŘENOU AŽ NA KOST I NA LEVÉM STEHNĚ. VŠUDE PO TĚLE MĚL KRVAVÉ PODLITINY. OSMÉ ŽEBRO ZLOMENÉ, ZHMOŽDĚNÝ HRUDNÍK A NATRŽENOU LEVOU PLÍCI S POÚRAZOVÝM PNEUMOTORAXEM.

Zmasakrovaný muž potřeboval vysoce specializovanou péči, takže byl okamžitě převezen do ostravské fakultní nemocnice. Lékaři byli v šoku, že je ještě naživu. Doslova bojovali o jeho život a v prvních dnech si nebyli jistí, zda s takovým zraněním vůbec přežije. Drželi pacienta v umělém spánku. Kvůli kolapsu plicí mu museli zavést hrudní drenáž a napojit ho na plicní ventilaci. Také chybějící část konečníku jim dělala velké problémy a kvůli možnému rozvoji dalších komplikací se rozhodli pro umělý vývod střeva. „Prožil mučivé útrapy na hranici snesitelnosti. Doufejme, že bude mít tuhou kořínku. Ten mladý muž měl neuvěřitelné štěstí, že si nerozmlátil lebku a neměl vnitřní krvácení. Sám si to nedovedu vysvětlit. Po těle tak hluboké díry a v hlavě ani jedna prasklinka.“ Docent Mácha nedovedl pochopit, jakým zázrakem neměl poraněnou hlavu. Vysvětlení dostal od kriminalistů později. Hlavu mladíkovi zachránila bunda, která se během vlečení našťěstí vyhrnula.

MUČENÍ JAKO VE STŘEDOVĚKU

Sedmadvacetiletý David Bělíca, horník a čestný dárcce krve, o sobě nevěděl pět dní. Když se probрал, vůbec netušil, proč je ve špitále, má v břiše vývod a ještě k tomu je napojený na přístrojích.

Během té doby, co bojoval o život, se pátrání rozjelo na plné obrátky. Takový zločin, aby polomrtvého táhli skoro dva kilometry na laně připevněném k autu, v kraji ještě neměli. Tlak veřejnosti, která byla šokována mafiánskými praktikami, sílil a detektivové zločincům tvrdě šlapali na paty. Stopy směřovaly do Šenova na Kaštanovou ulici, do restaurace Na Špici. Tam po půlnoci 23. května 2010 viděla přítelkyně Davida Bělícu naposledy. V Šenově už kriminalisté zůstali a o pár dní později tam taky zatkli dva mladé muže, jedním z nich byl Jakub Mikula. Podle svědků právě oni Davida pronásledovali, aby mu dali nakládačku.

Třetí gauner Petr Dudič detektivům unikal. Právě on jim dělal největší vrásky na čele, protože netušili, co od něj mohou čekat. Zatímco jeho dva komplici byli dosud bez škraloupu, Dudič byl už trestaný a dokonce

David Bělca se znovu narodil

na něj byl vydán už více než rok zatykač. Detektivové se obávali i toho, že může být ozbrojený.

Skrývajícího se šestadvacetiletého Dudiče našli havířovští kriminalisté v pokoji hotelu v Rožnově pod Radhoštěm. Předtím přespával u známých a po různých hotelích.

ODPOR K ČINU, KTERÝ PŘIPOMÍNAL SADISTICKÉ MUČENÍ VE STŘEDOVĚKU NEBO MAFIÁNSKÉ PRAKTIKY, ROSTL A STAROUSEDLÍCI MĚLI PRO TROJICI MÍSTNÍCH FLOUTKŮ, KTERÍ HO SPÁCHALI, JASNÝ VZKAZ: „AŽ VYLEZETE Z KRIMINÁLU, UŽ SE SEM NEVRACEJTE!“

ODPLATA TĚ NEMINE!

Černý Superb zamířil k restauraci Svatého Jana v Horních Bludovicích. Patřil Petru Dudičovi, který za ni původnímu majiteli dlužil ještě značnou částku. Ke všemu nesměl sedět za volantem. Během čtyř let byl trestán už pětkrát a zákaz řízení motorových vozidel mu byl ukládán opakovaně.

Kdy vlastně naposledy pracoval, na to by si už ani on sám nevzpomněl. Každopádně před sedmi lety byl veden na úřadu práce, který ho z evidence za porušování povinností vyřadil. Dudič žil přítomností a jeho prostoduchý život vyplňovaly mejdany a divoké opilecké jízdy autem. Když řídil opilý, cítil se za volantem sebejistě.

Stejně tomu bylo večer 22. května 2010. Na divoký mejdan černou škodkou se vydal společně s přáteli. Vozil je po hospodách, kupoval panáky a cítil se jako král. U Svatého Jana si Dudič dal pivo a nějakou whisky. Asi po hodině odjel s kamarády do Kaňovic. Každý z nich vypil v místním hostinci asi šest panáků slivovice a pivo. Vyrazili společně na diskotéku u Žermanické přehrady a na proslulou Stodolní ulici do Ostravy.

BYLO UŽ PO PŮLNOCI, KDYŽ SE ROZHODLI POKRAČOVAT DÁL V PÁNSKÉ JÍZDĚ. VRÁTILI SE ZPÁTKY DO ŠENOVA A SPOLEČNĚ ZAMÍŘILI DO NEDALEKÉ RESTAURACE NA ŠPICI, KDE ZROVNA BYLA DISKOTÉKA. PADALY DO NICH DALŠÍ A DALŠÍ PANÁKY SLIVOVICE A ABSINTU.

V té době byl na diskotéce a taky už trochu pod parou i David Bělca. Chodil tam rád, měl tam plno známých a problémy s ním nikdy nebyly. Kvůli holce, které se zastal, se však začal hádat s Jakubem Mikulou. Bylo kolem třetí ráno. Venku na sebe skočili a začali se rvát jako psi. Mikula měl navrch, klečel na Bělicovi a mlátil ho pěstmi hlavně do obličeje. Bělca ve chvílce nepozornosti praštil svého soka opaskem přes obličej a dal se na zběsilý úprk. Petr Dudič venku kouřil, a když se vracel, narazil na vzteklého Mikulu. „Musím ho chytnout, zmetka jednoho! Vem auto a přijed’ mi pomoci!“ hulákal na Dudiče.

Začala honička o život. Mikula vyrazil směrem od rondelu na Petřvald za Bělicou a za ním dalších patnáct jeho známých. Nikdo z nich ani přesně nevěděl, za kým se ženou a proč vlastně. Hon na lišku jim ale dodával adrenalin a David Bělca měl v patách bandu opilých a nažhavených odrostlých pubertáků. Správně tušil, že je zle, a zamířil do postranních uliček mezi domky.

Za tlupou pomstychtivých výtečníků vyrazila i černá škodovka. Dudič vyjel za kruhový objezd směrem na Petřvald. Do auta vzápětí přisedl i Mikula. David Bělca stál na pravé straně silnice vzdálené od restaurace asi šest set metrů a myslel si, že jede taxík, jeho jediná spása. Když z auta zaslechl slova: „To jen on!“ a černý vůz na něj začal najíždět, dal se znovu na útěk. Dostal se do slepé uličky, kde chtěl přelézt plot, aby se ukryl. To se mu však nepodařilo a jeho minuty byly sečteny.

DUDIČ DOJEL DO POSTRANNÍ ULICE AUTEM VE CHVÍLI, KDY UŽ DAVID BĚLICA DOSTÁVAL NAKLÁDAČKU. BYLI NA NĚJ TŘI. NĚKDO Z NICH OTEVŘEL KUFR AUTA A ZBITÉHO DAVIDA DO NĚJ SPOLEČNĚ NALOŽILI A ZAVŘELI. BRÁNIL SE ZUBY NEHTY, ALE PROTI TAKOVÉ PŘESILE NEMĚL ŠANCI. PROSIL, NAŘÍKAL A SNAŽIL SE Z KUFRU MARNĚ KŘÍČET O POMOC.

Opilý Dudič projel Šenovem do Prostředních Bludovic, kde dříve bydlel. „Jeď do bažin, tam si to s tím hajzlem vyřídím!“ přikázal Mikula. Vyděšený David Bělca zavřený v kufru sotva popadal dech. Netušil, kam ho vezou ani co mu chtějí udělat. Uvědomoval si jen, že přijde krutá odplata. V kapse nahnatal mobil a vytočil stopadesátosmičku.

V TU CHVÍLI JEŠTĚ VĚŘIL, ŽE HO POLICISTÉ V TAKOVÉM MALÉRU NENECHAJÍ. VZLYKAVÝM HLASEM PLNÝM STRACHU NEJMÉNĚ DESETKRÁT PROSIL, AŽ MU POLICISTÉ POMOHOU. CELÝ NAHRANÝ ROZHOVOR PŘERUŠOVAL JEHO ZOUFALÝ PLÁČ.

„Haló, policie? Hodili mě do kufru a někam mě vezou.“

„Kde jste?“

„No v kufru.“

Na druhé straně telefonní linky se policista na chvíli odmlčel a David měl dojem, že z dálky slyší jeho smích.

„Kde se nacházíte a jak se jmenujete?“

„Byl jsem v Šenově Na Špici a hodili mě do kufru.“

„Jakého kufru?“
„Černý Superb. Myslím to vážně!“
„A kde tedy vlastně jste?“
„Nedělám si prdel, fakt, věřte mi. Ležím v kufru a někam mě vezou!“
„Ano, ale nevíme, kudy jedete.“
„Taky nevím, jsem zavřený v tom kufru. Fakt si nedělám prdel, mám strach.“
„Jak se jmenujete?“
„Rozbili mi rypák. Chlapi, nevymýšlím si!“
„Jak se jmenujete?“
„David Bělca. Prosím, pomozte mi. Mám doma malého kluka.“
„Kam jedete?“
„Jak to mám kruci vědět, jsem přece v tom kufru!“
„Kdy jste se narodil?“
„Prosíím?! Já fakt nevím, kam jedeme. Haló, jste tam ještě?“
Odpověď už David Bělca od policisty na lince 158 nedostal. Místo toho auto náhle zastavilo na odlehlém místě, otevřely se dveře kufru, gauneři mu vyrvali z ruky telefon a zahodili ho pryč.
„Prosím vás, moc vás prosím, nechte mě. Mám doma pětiletého kluka.“
„Ty zmetku, já tě zabiju!“ dostal David odpověď.
„Chlapi, neblbněte, mám doma malého kluka,“ prosil dokola David, když viděl, že ti dva vytahují z auta i lano.

BRÁNIL SE A BYL ZNOVU SRAŽEN K ZEMI. ZA ŽÁDNOU CENU SE NECHTĚL NECHAT SVÁZAT. MĚL STRACH, ŽE HO BUDOU MUČIT. ZNOVU DOSTAL NAKLÁDAČKU, LEŽEL BEZBRANNĚ NA ZEMI A ÚTOČNÍCI HO KOPALI VŠUDE PO TĚLE. NAKONEC ZTRATIL POSLEDNÍ ZBYTKY PUDU SEBEZÁCHOVY A NA KRÁTKOU CHVÍLI SNAD I VĚDOMÍ.

Mozek mu začal znovu fungovat, když mu přivázali lano k pravému kotníku a druhý konec za tažné zařízení. Dudič sedl za volant a nastartoval, Mikula při rozjezdu ještě lano upravil, aby zůstalo natažené a Bělca se z něj nemohl vyvléct. Za jízdy pak naskočil do vozu.

VLEČENÝ 1 410 METRŮ

Davida Bělicu čekalo hotové peklo. Po nerovné cestě sypané drcenou břidlicí, která připomínala struhadlo, ho táhli téměř půldruhého kilometru až do Dolních Datyň. Už jen pád z kola na tuto cestu by člověku způsobil pořádné odřeniny.

DAVID SE SNAŽIL PÁKRÁT LANO CHYTIT, PŘITÁHNOUT SE A ODVÁZAT, ALE NEMĚL NA TO DOST SIL. SMYČKA KOLEM KOTNÍKU BYLA UVÁZANÁ PEVNĚ A NA TAŽNÉ ZAŘÍZENÍ NEDOSÁHL. DAL SI ASPOŇ RUCE POD HLAVU, ABY SI JI KRYL. JELI S NÍM PO POLNÍ CESTĚ, PŘES KAMENY A VÝMOLY, AŽ ZTRATIL VĚDOMÍ. CESTU PŘES ZDRSNĚLÝ ASFALT, KTERÝ MU SEDŘEL MASO NA KOST, UŽ NEVNÍMAL.

Policisté ho z mučivých útrap nevysvobodili. Po oznámení sice přijeli na diskotéku do tří minut, ovšem nikdo nevěděl, kam David Bělíca zmizel. Objížděli okolí, ale ničeho podezřelého si nevšimli.

Při Davidovi přece jen stál aspoň jeho anděl strážný. Policista Jan Chromý, kterému chybělo jen pár měsíců do výslužby. Bydlel v domku na polosa-motě v Prostředních Bludovicích se ženou a čtyřnohým hnědým chlupáčem Timym.

„Co ten pes tak vyvádí?“ pomyslel si Chromý a podíval se na hodinky. Ukazovaly čtyři ráno. Timy štěkal stále agresivněji, až to pánčkovi nedalo a vstal z postele. Šel se podívat z okna, co se děje. Z toho, co uviděl, mu přeběhl mráz po těle. Rozjíždějící se černé auto vleklo na laně nějakého muže.

Okamžitě se oblékl, vzal mobil, služební průkaz a obušek. Rychle naskočil do svého osobního auta a začal tmavý vůz pronásledovat. Jeli zpočátku po šotolině, lesní cestě určené spíše pro terénní vozidla. Řítil se za Superbem osmdesátikilometrovou rychlostí a začal jej dojíždět poblíž fotbalového hřiště.

Byl od něj tak třicet metrů, když vůz zastavil, vyskočil z něj řidič a vlečeného muže odvázal. Rychle naskočil zpátky a než policista Chromý stačil

Tímto lanem byla oběť vlečena za autem

přibrzdit, vytáhnout ocelový obušek a vyskočit z vozu ven, zmizela černá škodovka ve tmě.

NA ZEMI VIDĚL LEŽET MUŽE S LANEM PŘIVÁZANÝM K NOZE. TEN MLADÍK MĚL HÝŽDĚ TAK SEDŘENÉ, ŽE POLICISTA VIDĚL I KŘÍŽENÍ SVALSTVA A KOST. ZE ZKRVAVENÝCH RIFLÍ BĚLICOVI ZŮSTALY JEN CÁRY. STEJNĚ TAK Z TRIČKA. Z TRENÝREK ZBYLA NA JEHO ZMRZAČENÉM TĚLE POUZE GUMA.

Zatímco Davidovi se lékaři snažili v havírovském špitále zachránit život, nelítostní surovci už v klidu spali. Krvavá skvrna brutálního lynče se táhla kilometr a barvila cestu do Dolních Datýň ještě další měsíc.

BYLA BY TO SUROVÁ VRAŽDA

„JSME SNAD NA DIVOKÉM ZÁPADĚ NEBO NĚKDE VE STŘEDO-VĚKU?“ PRONESL VRCHNÍ KOMISAŘ NOVÁK, KDYŽ ZAČAL VYŠETŘOVAT ŠENOVSKÝ LYNČ. POSLAL ZA MŘÍŽE UŽ DESÍTKY NÁSILNÝCH ZLOČINCŮ, ALE TENHLE PŘÍPAD MU NAHÁNĚL HUSÍ KŮŽI. PŘIPOMÍNAL MU PRAKTIKY PROTŘELÝCH MAFIÁNŮ, KTERŘÍ SVÉ OBĚTI MUČILI TĚMI NEJDRSNĚJŠÍMI ZPŮSOBY.

Portrét Petra Dudiče nechala policie zveřejnit v médiích

Ve vazební věznici seděli dva kamarádi, kteří se mu přiznali, že Davida Bělicu zbili, a připustili, že ho snad i strčili do kufru auta. Ani jeden ale nechtěl mít nic společného s vlečením těla za autem.

Obráběč kovů Pavel se ke zločinu připletl jako slepý k houslím. Mladší Jakub Mikula připadal komisaři jako rozmazlený fracek. Snažil se před ním vžít do role chudáka, který dostal bezdůvodně přes hubu. To, že v nemocnici umíral jen o tři roky starší otec malého dítěte, ho absolutně nezajímalo.

„Jeli jsme s Petrem Dudičem asi patnáct minut a pak jsem omdlel, protože mi z nosu stále tekla krev. Probral jsem se až ve chvíli, kdy mi Dudič přikázal, abych z auta vystoupil. Že toho bitkaře, kterého má zavřeného v kufru, ještě kousek dál odveze a pak se pro mě vrátí.“

Komisař Novák jen kroutil hlavou. „A vy jste se nepídil po tom, co s tím člověkem udělal?“

„Ale jó. Dudič mi pak říkal, že ho vysadil a že je v pohodě. Prý mu řekl, aby se prošel a příště takové hlouposti nedělal.“

Mikula se ke zvěrstvu nepřiznal. Dudič byl už týden na útěku. Když ho lapili na Valašsku, měl pěkně nahnáno.

„To Jakub Mikula vymyslel, že toho kluka odvezeme do bažin a tam si to s ním vyřídí. Když jsme tam přijeli, Kuba navrhnul, abychom ho svázali. Přinesl jsem lano a Jakub řekl, že ho potáhneme, ať ví, že si příště nemá dovolovat. Pořád ho držel na zemi a na nohu mu nasadil smyčku

z jednoho konce lana a ten druhý konec připevnil na tažné zařízení. Pak jsem nasedl do auta. Kuba toho svázaného kluka ještě přidržoval na zemi. Jeď, zavelel, tak jsem se rozjel,“ vypověděl Dudič.

„Jakou rychlostí jste jeli a jak dlouhou trasu jste urazili?“ zajímalo vyšetřujícího komisaře.

„Asi třicátkou, ujeli jsme tak kilometr. Měl jsem stažené okénko a slyšel jsem, jak ten kluk vzadu řve, že už má dost, že to stačí, tak jsem zastavil, vyšel ven a sundal lano z tažného zařízení. Hýbal se a snažil se lano sundat z nohy. Nevšimnul jsem si, že by byl nějak zraněný. Myslel jsem, že normálně vstane a odejde domů,“ snažil se ze sebe smýt vinu Dudič.

Mikula s Dudičem zůstali ve vazbě a čelili obvinění z pokusu o brutální vraždu. Vyšetřování případu ale ještě nebylo zdaleka ukončeno. Kriminálka čekala na výsledky odborných expertíz a znalecké posudky z oboru biologie i soudního lékařství. Pro předání případu státnímu zastupitelství byl také důležitý posudek o zraněních, která oběť utrpěla.

UKRUTNÁ MUKA, KTERÁ PŘEŽIL, SE JEHO MOZEK SNAŽIL POKRAJÍ ŽIVOTA A SMRTI. Z KRITICKÉ NOCI SI ZAPAMATOVAL JEN TO, ŽE HO ZBITÉHO NALOŽILI DO KUFRU AUTA, ODKUD VOLAL ZE SVÉHO MOBILU NA TÍŠŇOVOU LINKU.

„Pak si ještě vybavuji, jak mě z toho kufru vytahovali a jak jsem se bránil. Měl jsem hrozný strach, co se mnou udělají. Jeden z nich mě mlátil a nadával mi, slyšel jsem, jak povídá, ty hajzle, já tě zabiju!“ David Bělca se při hrůzných vzpomínkách třásl po celém těle.

Vyšetřovatel trpělivě čekal, až mu popíše ten okamžik, jak dostal smyčku kolem nohy.

„Vzpomínám si na to jen útržkovitě. Vím ale určitě, že jeden šponoval lano, abych se z něj nevysmeknul, a druhý se rozjížděl. To lano jsem měl připevněné na pravém kotníku. Když mě začali tahat, zařadili jedničku, pak dvojku a nakonec trojku. Poznal jsem to podle motoru, mohli jet

třícítkou až čtyřicítkou. Já si ale dobře pamatuji jen začátek cesty, kdy jsem se ještě snažil to lano odvázat.“

Pro komisaře Nováka ale bylo podstatné, že David Bělca hovořil o útočnících vždy v množném čísle.

Z OČÍ DO OČÍ

David Bělca ležel dva měsíce v nemocnici, kde ho dávali postupně dohromady. Podstoupil plastickou úpravu hýždě, učil se znovu chodit. Hned jak se dostal z nemocnice ven, přišel o berlích osobně poděkovat svému zachránci.

V té době už byl Jan Chromý ve výslužbě. „Tohle je skutečný hrdina,“ pohladil při setkání s úsměvem na tváři svého čtyřnohého chlupáče Timyho. „Nebýt jeho, z postele bych určitě nevylezl.“

Od krvavého lynče uplynulo tři čtvrtě roku. Ojedinělým případem se začal zabývat už první týden v lednu 2011 Krajský soud v Ostravě.

VĚZEŇSKÁ STRÁŽ PŘIVEDLA DO JUSTIČNÍ SÍNĚ V POUTECH DVA MLADÉ PACHATELE. HROZILO JIM NEJMÉNĚ PATNÁCTILETÉ VĚZENÍ ZA POKUS O VRAŽDU SPÁCHANOU ZVLÁŠT SUROVÝM NEBO TRÝZNIVÝM ZPŮSOBEM. OBA VŠAK SÁZELI NA TO, ŽE SOUDCI UZNAJÍ, ŽE TO OD NICH BYLA JEN HLOUPÁ KLUKOVINA.

Dudič i Mikula stejně jako před vyšetřovatelem, tak i v justiční síni popsali dějství krutého lynče odlišně. Nejdříve líčil průběh tragické noci Jakub Mikula, mladík, který v dětství aktivně hrál hokej a pak se stal provozním známé pizzerie. Šenovští z jeho zadržení byli šokovaní, rodina měla v obci slušnou pověst.

„Byl jsem opilý, měl jsem v sobě patnáct panáků. Já u toho ale nebyl, to vím bezpečně,“ nedoznal se Mikula ani před justičním tribunálem.

Petr Dudič ale stál na své původní výpovědi a přiznal, že vypil pět nebo šest piv a asi patnáct panáků tvrdého alkoholu. Byl prý v náladě a řídit

Zločince přivedla k soudu eskorta

auto mu nedělalo problém. „Chtěli jsme ho svázat, aby se konečně uklidnil, později se sám rozvázal a šel pěšky domů. Nebylo vůbec v plánu, že ho budeme tahat za vozem. Ale on se svázat prostě nenechal.“

Další výpověď před soudci Dudič nepatrně upravil ve svůj prospěch. „Jak jsem ho vlekl na laně, musel jsem upadnout do mikrospánku. Proto jsem ho taky neodpojil ještě před nájezdem z polní cesty na asfaltovou silnici. Opravdu nemám sklony k tomu, abych někoho týral. Nikdy bych nevěřil, jaké následky může vlečení za autem mít.“

O TOM ZÁHY SOUDCŮM VYPRÁVĚL DAVID BĚLICA, KTERÉMU SE OBRÁTIL ŽIVOT NARUBY. NÁSLEDKY Z KRVAVÉ JÍZDY NA LANĚ SI PONESE CELÝ ŽIVOT. TVÁŘÍ V TVÁŘ SE U SOUDU POPRVÉ SETKAL SE SVÝMI TRÝZNITELI. KDYŽ SE OTOČIL A MUSEL ZLOČINCE IDENTIFIKOVAT, SRDCE MU BUŠILO JAKO O ZÁVOD.

Hleděli si při konfrontaci z očí do očí.

„Dozvěděl jsem se až z novin, jak vážné zranění se vám stalo. Moc toho lituji. Vůbec mě nenapadlo, co se může stát,“ začal obžalovaný Dudič.

„Po kilometru a půl?“ skočil mu do řeči Bělica.

„Přeji vám, abyste se vyléčil a neměl bolesti.“

„To je sice pěkné, ale kdo mě dnes takto zaměstná?“

„Vynasnažím se vám finančně pomoci.“

„Tělo, které jsem předtím měl, mi stejně žádné peníze nedokážou vrátit.“

Po těch slovech Dudič polkl naprázdno. Pochopil, že už nemá cenu nic dalšího říkat.

Chlad a pohrdání šlo číst z tváře nejmladšího pachatele Jakuba Mikuly. S konfrontací nesouhlasil a oběti se odmítl i omluvit.

Soudní síní pak otrásko zoufalé volání o pomoc: „Nedělám si prdel, fakt, věřte mi. Ležím v kufru a někam mě vezou,“ když soudkyně pouštěla policejní záznam telefonátu oběti hrůzného činu. Trval bez pár sekund celé čtyři minuty.

VŠICHNI PŘÍTOMNÍ MOHLI SLYŠET, JAK DAVID BĚLICA POLICISTU NA LINCE 158 ZOUFALÝM HLASEM OPAKOVANĚ PROSÍ, AŽ MU POMŮŽE, ŽE SI NEDĚLÁ LEGRACI. DAVIDU BĚLICOVI TO PŘIPOMNĚLO PROŽITÁ MUKA A PŘÍMO V SOUDNÍ SÍNĚ SE ROZPLAKAL. VŠICHNI MĚLI SRDCE AŽ V KRKU, KDYŽ VNÍMALI DĚSIVÉ POCITY, KTERÉ V KUFRU AUTA MUSEL PROŽÍVAT.

KLUKOVINA, NEBO PROMYŠLENÁ MSTA?

Praktiky, jaké používají mafiáni, anebo lehkomyšlnost, která málem skončila smrtí? Rozlousknout případ, který doposud neměl v naší zemi obdoby, nebylo pro soudce snadné.

„ZPŮSOB ODPLATY SPÍŠE PŘIPOMÍNÁ MAFIÁNSKÉ PRAKTIKY NEŽ KLUKOVINU. VZHLEDEM K TOMU, ŽE PACHATELÉ OBĚŤ VLEKLI VELMI DLOUHO, MUSELI SI UVĚDOMIT, ŽE DAVIDA BĚLICU MOHOU I ZABÍT,“ KONSTATOVALA ŽALOBKYNĚ BRIGITA BILÍKOVÁ. V ZÁVĚREČNÉ ŘEČI TRVALA NA TRESTU JAKO ZA VRAŽDU.

*Jakub Mikula (vlevo) a Petr Dudič byli odsouzeni za pokus
o vraždu spáchanou zvlášť surovým způsobem*

Při rozhodování byly pro soudkyni Šárku Skalskou podstatné také znalecké posudky od psychologů a lékařů.

„Ze soudně–lékařské praxe jde o výjimečný případ, který nelze označit jinak než jako nezvykle brutální. K záchraně života došlo jen shodou šťastných okolností. Jen zázrakem napadený neutrpěl smrtelná poranění jako vnitřní krvácení nebo poranění lebky se zhmožděním mozku. Co se týče náhrady scházející tkáně na hýždí, tak vyhlídky jsou naprosto mizivé,“ opakovala před soudem znalkyně z oboru soudního lékařství.

BOLEST, KTEROU DAVID BĚLICA ZAŽÍVAL, NAPLNILA PODLE ZNALCŮ KRITÉRIA MUČIVÝCH ÚTRAP. ZMRZAČENÝ ZŮSTANE UŽ DO KONCE ŽIVOTA.

Vysoké tresty šokovaly nejen obžalované, ale hlavně jejich rodiny a kamarády. Velké emoce vyvolal zvláště trest pro nejmladšího zločince, „slušňáka“ Jakuba Mikulu. Provozní havířovské pizzerie vyfasoval devatenáct let. Zločin popřel, neprojevil sebemenší lítost a ani se oběti neomluvil. Po celou dobu procesu se také snažil vyhnout odpovědnosti. O rok a půl méně dostal jeho kumpán Petr Dudič, byt řídil a byl již trestaný.

Z riflí zbyly po krutém lynči jen cáry

Zmrzačené tělo

Tvrzení obou obžalovaných, že netušili, jaké zranění mohou Bělicovi způsobit, soudkyně jednoznačně odmítla. „Vzhledem k tomu, jak byla oběť oblečena, povrchu vozovky a délce trasy, museli vědět, že svým jednáním mohou způsobit i smrt. K ní nedošlo jen shodou šťastných okolností, a to díky pohotovosti a odvaze muže, který neváhal zločince pronásledovat a těžce zraněného muže zachránit. Naopak pachatelé ho nechali bez pomoci a napospas osudu.“

Dudič i Mikula se okamžitě odvolali. Vrchní soud v Olomouci jim však vysoké tresty jen potvrdil.

Zmrzačenému Davidu Bělicovi se život obrátil naruby. Do kritické noci pracoval jako horník a dobře vydělával. Protože přišel o půlku hýždí, do dolu se už vrátit nemohl. Nesmí se fyzicky namáhat, dlouho stát, sedět ani chodit. Časem si naplno uvědomil, jak těžký pro něj bude také společenský život, když ani jeho syn nedokázal pochopit, proč tátovi chybí takový kus těla.

KOZELEC PRO SLEPCE

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

KRAJSKÝ SOUD
V OSTRAVĚ

LADISLAV KNEIBL BYL DOBRÁK OD KOSTI. ČLOVĚK, KTERÝ BY ANI MOUŠE NEUBLÍŽIL. HLUBOCE VĚŘÍCÍ MUŽ, KTERÝ SÁM NA SOBĚ POCÍTIL KRUTOST OSUDU, KDYŽ TÉMĚŘ OSLEPL. S LÁSKOU A V DOBRÉ VÍŘE POMÁHAL OSTATNÍM LIDEM, PŘES-TO MÁLEM ZEMŘEL RUKOU ZÁKEŘNÉHO VRAHA.

Osud se s ním nemazlil, on se však snažil zmírnit jeho krutost u ostatních. Měl v sobě nevídanou lásku, kterou rozdával na setkání. Téměř slepý nezahořkl na život, ale jeho smyslem bylo podat pomocnou ruku druhým.

Pracoval v opavské charitě a křesťanském sboru. Byl skromný a přátelský, všichni ho zbožňovali. Nikoho by nenapadlo, že Ladislav Kneibl má vysokou školu a je inženýrem. Byl pro ně duchovním otcem, od kterého mohli vždy čekat dobrou radu a pomoc.

S velkou trpělivostí lidem vysvětloval smysl života. S bílou holí v ruce s nimi běhal po úřadech a vyřizoval věci, které se ostatním zdály nemožné. Každá pomoc druhým mu dodávala novou energii a sílu a mezi lidmi nedělal rozdíly. Nehodnotil, kdo je dobrý a zlý, ani kdo je oběť a kdo vrah.

PODLE LADISLAVA MĚLI VŠICHNI ŠANCI NA NÁPRAVU A LEPŠÍ ŽIVOT. I VRAH BYL PODLE NĚJ PŘECE JEN ČLOVĚK, KTERÝ SÁM POTŘEBUJE POMOC, PŘESTOŽE VZAL ŽIVOT DRUHÉMU. VĚŘIL, ŽE V KAŽDÉM ČLOVĚKU JE KOUSEK DOBRA, JEN SE MUSÍ CHYTIT ZA SPRÁVNÝ KONEC.

Násilníků, kteří strávili dlouhá léta ve vězení a přišli si k němu pro pomoc, se nebál, sám jim ji nabízel a v hloubi duše věřil v jejich nápravu. Nepřipouštěl si, že by mohli zneužít jeho dobroty a ublížit mu, ani od nich nečekal žádný vděk. Považoval to za své poslání.

Až do chvíle, než za svoji nezištnou pomoc málem zaplatil vlastním životem.

PROPUŠTĚNÝ VRAH

„Konečně zase svoboda!“ hlasitě zajásal Alexander Minks, když opustil brány věznice ve Valdicích, jedné z nejprísněji strážných věznic u nás, kam se zavírají zvlášť nebezpeční recidivisté. Bylo 21. října 2007.

Ve vězení byl jako doma. Kvůli své násilnické povaze si svobody zatím vlastně moc neužil. Na zločineckou dráhu se vydal, když mu bylo devatenáct let, a většinu svého mládí strávil za mřížemi. Do Mlékojed na Litoměřicku, kde měl trvalé bydliště, se mezi jednotlivými výkony trestu někdy ani nestačil podívat.

DO SVÝCH JEDNATŘICETI LET SEDĚL CELKEM DEVĚTKRÁT, PŘEVÁŽNĚ ZA NÁSILNOU TRESTNOU ČINNOST, NEŽ SPÁCHAL BRUTÁLNÍ VRAŽDU. 13. ČERVENCE 1993 NAPADL V LOVOSICÍCH JINÉHO MUŽE. POŘEZAL HO NA KRKU I NA HRUDI A PAK SVÁZAL DO KOZELCE. KRAJSKÝ SOUD TEHDY SUROVÉMU NÁSILNÍKOVÍ VYMĚŘIL TŘINÁCT LET NEJTVRDŠÍHO ŽALÁŘE.

Minks si však původně měl odsedět patnáct let. Dostal navíc dva roky za to, že napadl veřejného činitele. V dubnu 1992 totiž při kontrole dokladů v nádražní hale v Litoměřicích hodil po příslušníkovi železniční policie lavičku a zranil ho.

Nejvyšší soud v Brně ale zločinci trest nakonec snížil o dva roky, změnil mu je na podmínku. Okresní soud podle něj pochybil. Minks totiž vraždu spáchal měsíc před započítáním zkušební doby podmíněného trestu.

Z vězení neměl kam jít. Zamířil na sever Moravy, do Ostravy, kde dostal šanci na nový život v sociálním zařízení v Koblově, příznačně nazvaném Nová šance. Vydržel tam ale jen tři měsíce. Nedokázal se přizpůsobit rádu, který musel dodržovat. Nesnesl příkazy ani omezování, lezlo mu na nervy žít podle daných pravidel. Třeba že dům se v určitou hodinu zamyká a on se pak musí hlásit vrátnému a vysvětlovat, proč přišel pozdě.

Propuštěný vrah proto raději využil nebo spíše zneužil pomoci duchovních. Kál se, tvrdil, že se vydá na vlastní duchovní cestu a za násilím udělá